

POSTANOWIENIE

Dnia 18 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 18 października 2019 r.
skargi N.G.H.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w K. z dnia 23 czerwca 2016 r., sygn. akt I C (...)
wydanego w sprawie z powództwa E.N.
przeciwko N.G.H.
o zapłatę,

1) odrzuca skargę

**2) zasądza od N.G.H. na rzecz E.N. koszty postępowania w
kwocie 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 czerwca 2016 r. Sąd Okręgowy w K. zasądził od pozwanej N.G.H. na rzecz powódki E.N. kwotę 305 000 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 27 lutego 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty (punkt I.1), umorzył postępowanie w zakresie pierwotnego żądania (punkt I.2) i zasądził od pozwanej na rzecz powódki koszty postępowania w kwocie 22 467 zł (punkt I.3) oraz oddalił powództwo wzajemne N.G. przeciwko E.N. o zapłatę i orzekł o kosztach postępowania z powództwa wzajemnego.

Apelacja N.G.H. od powyższego wyroku została odrzucona postanowieniem Sądu Okręgowego z dnia 4 października 2016 r. ze względu na niedochowanie terminu do jej wniesienia, po uprzednim oddaleniu wniosku apelującej o jego przywrócenie. Postanowieniem z dnia 28 kwietnia 2017 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił zażalenie N.G.H. na postanowienie o odrzuceniu apelacji.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 23 czerwca 2016 r. wniesionej w dniu 9 lipca 2018 r. N.G.H. podniosła, że wzruszenie wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Zdaniem skarżącej w sprawie zachodzi wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi, pomimo, że strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych z uwagi na okoliczność, że niezgodność z prawem prawomocnego wyroku wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego oraz konstytucyjnych praw i wolności człowieka i obywatela. Skarżąca wskazała, że wyrok godzi w jedną z podstawowych zasad prawa, zgodnie z którą nikt nie może przenieść na drugiego więcej praw, aniżeli sam posiada (*nemo plus iuris in alium transferre potest quam ipse habet*). Zarzuciła nieważność postępowania z art. 379 pkt 5 k.p.c., naruszenie przepisów art. 228 § 2 k.p.c., naruszenie art. 236 k.p.c., art. 232 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 162 k.p.c. i art. 149 § 2 k.p.c. w zw. z art. 216 k.p.c. oraz naruszenie art. 143 k.p.c., co jej zdaniem doprowadziło do wydania wyroku niezgodnego z prawem a powyższe naruszenia przepisów postępowania skutkowały w rezultacie niezgodnością wyroku z przepisami prawa materialnego cywilnego, tj. art. 922 § 1 k.c., art. 17² ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych, art. 976 k.c., art. 968 § 1 k.c. i art. 82 k.c. Wniosła o stwierdzenie niezgodności z prawem całości prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. z 23 czerwca 2016 r. wydanego w sprawie I C (...) oraz zasądzenie na jej rzecz od powódki kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na skargę E.N. wniosła o jej odrzucenie, ewentualnie odmowę przyjęcia do rozpoznania lub jej oddalenie, w każdym zaś wypadku o zasądzenie na jej rzecz od skarżącej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W piśmie procesowym z dnia 26 kwietnia 2019 r. skarżąca wskazała, że zapłaciła na rzecz E.N. kwotę 533 494,16 zł tytułem należności głównej, odsetek oraz kosztów wynikających z zaskarżonego wyroku, co dowodzi doznanej przez nią szkody. Nadto podniosła, że postanowieniem z dnia 15 marca 2018 r. Sąd Okręgowy odrzucił złożoną przez nią skargę o wznowienie postępowania zakończonego zaskarżonym wyrokiem. Zażalenie skarżącej na to postanowienie zostało oddalone postanowieniem Sądu Apelacyjnego w (...) z 15 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 424⁸ § 1 i 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odrzuca na posiedzeniu niejawnym skargę, jeżeli ulegała ona odrzuceniu przez sąd niższej instancji, skargę wniesioną po upływie terminu, skargę niespełniającą wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 5, jak również skargę z innych przyczyn niedopuszczalną. Skarga podlega także odrzuceniu, jeżeli zmiana zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych była lub jest możliwa albo jeżeli nie zachodzi wyjątek, o którym mowa w art. 424¹ § 2 k.p.c. W rozpoznawanej sprawie nie zachodzi, wbrew twierdzeniom skarżącej, wyjątkowy wypadek, o którym mowa w art. 424¹ § 2 k.p.c. Hipotezą art. 424¹ § 2 k.p.c. objęte są tylko takie sytuacje, w których nieskorzystanie z przysługującego stronie ustawowego środka zaskarżenia wyroku spowodowane zostało wyjątkowymi okolicznościami, obiektywnie, a nie subiektywnie, uniemożliwiającymi jego wniesienie. Strona musi zatem w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu pierwszej instancji wykazać, że niewniesienie opisanego wyżej środka prawnego nastąpiło z wyjątkowych przyczyn, takich jak przykładowo ciężka choroba, katastrofa, klęska żywiołowa lub z powodu innych wyjątkowych okoliczności leżących po stronie osób trzecich (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 2006 r., II CNP 85/06, niepubl. oraz z dnia 9 czerwca 2006 r., IV CNP 47/06, niepubl.). Zawinione przez stronę niezaskarżenie wyroku sądu pierwszej instancji powoduje niedopuszczalność skargi o stwierdzenie jego niezgodności z prawem (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2008 r., I CNP 19/08, niepubl. oraz z dnia 26 czerwca 2009 r., V CNP 37/09, niepubl.). Z akt sprawy wynika, że odrzucenie zwykłego środka zaskarżenia w postaci apelacji nastąpiło wskutek zawinionego uchybienia przez skarżącą terminowi do jej wniesienia, co zostało

stwierdzone prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego oddalającym zażalenie na postanowienie Sądu Okręgowego o odrzuceniu apelacji pozwanej (skarżącej) jako spóźnionej. Nie można zatem podzielić poglądu skarżącej, że w sprawie zachodzi wyjątkowy przypadek przewidziany w art. 424¹ § 2 k.p.c., gdyż nieskorzystanie przez nią z przysługującego środka zaskarżenia nie było spowodowane przyczynami obiektywnie uniemożliwiającymi jego wniesienie. Skarga podlegała zatem odrzuceniu z tej przyczyny na podstawie art. 424⁸ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania wywołanego skargą Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99, z art. 391 § 1, z art. 398²¹ KPC i z art. 424¹² k.p.c., zaś wysokość zasądzonych kosztów ustalono zgodnie z treści § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 5 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.).

as]

jw